DINCOLO ZACE WUBUL

PHILIP K. DICK

Aproape terminaseră cu încărcatul. Optusul stătea afară, cu braţele încrucişate, cu chipul întunecat.

Căpitanul Franco coborî tacticos pasarela, rînjind.

„Care-i problema?" întrebă el. „Ai fost plătit pentru toate astea." Optusul nu spuse nimic. Se întoarse, adunîndu-şi veşmintele. Căpitanul îşi puse cizma pe tivul mantiei.

„Un moment. Nu ieşi. N-am terminat."

„Oh?" Optusul se întoarse cu demnitate. „Mă întorc în sat." Privea înspre animalele şi păsările care erau mînate peste pasarelă în astronavă. „Trebuie să organizez noi vînători."

Căpitanul îşi aprinse o ţigară.

„De ce nu? Vă puteţi duce în savană, să le încolţiţi pe toate astea din nou. Dar atunci cînd noi alergăm între Marte şi Pămînt."

Optusul ieşi, fără o vorbă. Franco i se alătură primului ofiţer, la capătul pasarelei.

„Cum s-a întîmplat?" zise el. Îşi privi ceasul. „Aveam o afacere bună aici."

Ofiţerul cătă spre el cu amărăciune. „Cum explici asta?"

„Ce e cu tine? Avem nevoie de ele mai mult decît au ei."

„Ne vedem mai tîrziu, căpitane." Ofiţerul îşi croi cu greu drum, sus, pe platformă, în navă, printre păsările mar-

ţiene cu picioare lungi. Franco îl privi dispărînd. Tocmai pleca sus, după el, pe platforma dinspre port, cînd îl văzu.

„Dumnezeule!" Rămase încremenit, cu mîinile în şolduri. Peterson mergea de-a lungul potecii, cu chipul îmbujorat, ducînd de funie **lucrul acela.**

„Îmi pare rău, căpitane," spuse el, smucind de funie. Franco merse spre el.

„Ce-i asta?"

Wubul stătea încovoiat, corpul său mare aşezîndu-se încetişor. Stătea pe jos, cu ochii pe jumătate închişi. Cîteva insecte zumzăiau pe coastele lui, pe care le şfichiuia cu coada.

Stătea jos. Era linişte.

„E un wub", spuse Peterson. „Îl am de la un băştinaş, pentru cincizeci de cenţi. Spunea că e un animal foarte neobişnuit. Foarte respectat".

„Ăsta?" Franco lovi uriaşul flanc înclinat al Wubului. „Ăsta e un porc! Un imens porc murdar!"

„Da, sir, e un porc. Băştinaşii numesc asta un wub".

„Un porc uriaş. Trebuie să cîntărească 400 de livre". Franco înşfăcă un smoc din părul aspru. Wubul icni. Ochii i se deschiseră, mici şi umezi. Atunci gura lui mare se închise.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul wubului şi căzu pe podea.

„Poate e bun de mîncat", spuse cu nervozitate Peterson.

„O vom afla în curînd", zise Franco.

*

Wubul supravieţui decolării, dormind nevătămat în cala navei. Cînd erau în spaţiu şi totul decurgea fără piedici, căpitanul Franco le ordonă oamenilor săi să aducă sus wubul, aşa încît să-şi dea seama ce fel de animal era.

Wubul grohăi şi şuieră, făcîndu-şi loc prin calea de acces.

„Haide", scrîşni Jones, trăgînd de funie. Wubul se răsuci, frecîndu-şi pielea de pereţii netezi, de crom. Dădu buzna în anticameră, umplînd-o pînă la refuz. Oamenii, atunci, săriră în sus.

„Doamne!", spuse French. „Ce-i asta?"

„Peterson zice că e un wub", spuse Jones. „Îi aparţine". Lovi wubul cu piciorul. Acesta stătea şovăielnic, gîfîind.

„Ce se întîmplă cu el?" întrebă French. „Se îmbolnăveşte?"

Fură atenţi. Wubul îşi rostogolea ochii cu tristeţe. Se uita lung la

oamenii din jur.

„Cred că îi este sete”, spuse Peterson. Se duse să aducă apă. French clătină din cap.

„Nu-i de mirare că am avut atîta bătaie de cap ca să decolăm. A trebuit să refac calculele balastului”.

Peterson se întoarse cu apa. Wubul începu să lipăie recunoscător, împroşcînd oamenii.

Căpitanul Franco apăru în uşă.

„Ia să ne uităm la ăsta”. Înaintă, privindu-l critic. „L-ai căpătat pentru cincizeci de cenţi?”

„Da, sir”, spuse Peterson. „Mănîncă aproape orice. L-am hrănit cu boabe, şi i-au plăcut. Apoi cu cartofi, cu păsat, cu resturi de la masă, cu lapte. Se pare că îi place să mănînce. După ce mănîncă se întinde jos şi doarme”.

„Înţeleg”, spuse căpitanul Franco. „Despre gustul lui, acum. Aceasta este adevărata întrebare. Mă îndoiesc că ar mai trebui îngrăşat. De pe acum mi se pare destul de gras. Unde-i bucătarul? Îl vreau aici. Vreau să aflu”.

Wubul încetă să lipăie şi privi spre căpitan.

„Zău, căpitane”, spuse wubul. „Propun să vorbim despre alte subiecte”.

În încăpere era linişte.

„Ce-a fost asta?” întrebă Franco.

„Wubul, sir”, spuse Peterson. „Vorbeşte”.

Priviră cu toţii spre wub.

„Ce-a zis? Ce-a zis?”

„A sugerat să vorbim despre alte lucruri”.

Franco merse către wub. Îi dădu ocol, examinîndu-l din toate părţile. Apoi se întoarse înapoi şi li se alătură celorlalţi.

„Mă întreb dacă nu e un băştinaş înăuntru”, zise el cu un aer gînditor. „Poate ar trebui să-l despicăm şi să aruncăm o privire”.

„Oh, dumnezeule!” strigă wubul. „Astea sînt singurele lucruri la care vă puteţi gîndi, să ucideţi şi să tăiaţi?”

Franco îşi încleştă pumnii. „Ieşi afară de acolo! Orice ai fi, ieşi afară!”

Nu se mişcă nimic. Oamenii stăteau la un loc, cu feţele palide, uitîndu-se către wub. Wubul îşi mişcă coada. Deodată, rîgîi.

„Vă cer scuze”, spuse wubul.

„Nu cred că este cineva înăuntru”, spuse Jones cu voce înceată. Se uitară unii la alţii.

Intră bucătarul.

„M-ai chemat, căpitane?” zise el. „Ce-i chestia asta?”

„Ăsta e un wub”, spuse Franco. „E pentru mîncat. Vrei să-l examinezi şi să-ţi faci o părere?”

„Cred că trebuie să avem o discuţie”, spuse wubul. „Aş vrea să discut cu dumneavoastră, căpitane, dacă se poate. Văd că dumneavoastră şi cu mine nu cădem de acord asupra unor chestiuni fundamentale”.

Căpitanului îi trebui un lung răstimp ca să răspundă. Wubul aştepta cu naturaleţe, lingîndu-şi apa de pe bot.

„Vino în biroul meu”, spuse căpitanul în cele din urmă. Se întoarse şi ieşi din încăpere. Wubul se ridică de jos şi se luă după el. Oamenii îl urmăriră cu privirea, ieşind. Îl auziră urcînd scările.

„Mă întreb cum se va sfîrşi”, zise bucătarul. „Ei bine, voi fi în bucătărie. Anunţaţi mă de îndată ce aflaţi”.

„Sigur”, spuse Jones. „Sigur”.

*

Wubul se tolăni pe jos, într-un colţ, cu un suspin. „Să mă iertaţi”, zise, „mi-e teamă că sînt împătimit diverselor forme de relaxare. Cînd cineva e aşa de mare ca mine...”

Căpitanul încuviinţă nerăbdător din cap. Stătea la birou şi îşi frămînta mîinile.

„În regulă”, spuse el. „Hai să începem. Eşti un wub? E corect?”

Wubul ridică din umeri.

„Aşa cred. Aşa ne numesc ei, băştinaşii, vreau să spun. Noi avem propriul nostru termen.

„Şi vorbeşti engleza? Ai mai fost în contact cu pămînteni?”

„Nu”.

„Atunci cum faci asta?”

„Să vorbesc engleza? Vorbesc engleza? Nu sînt conştient că vorbesc ceva, în particular. V-am examinat mintea...”

„Mintea mea?”

„Am studiat conţinutul, în special depozitele semantice. Şi cînd mă refer la acestea...”

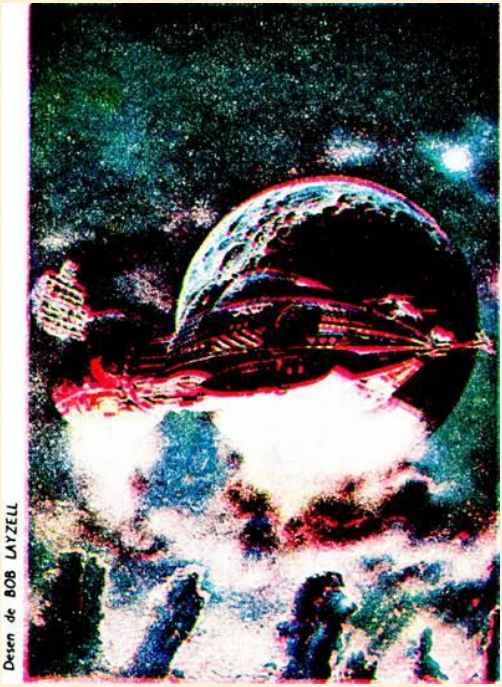
Desen de BOB LAYZELL

„Înţeleg”, spuse căpitanul. „Telepatie, bineînţeles”.

„Sîntem o rasă foarte bătrînă”, spuse wubul. „Foarte veche şi foarte greoaie. Este dificil pentru noi să ne mişcăm. Vă puteţi da seama că ceva atît de lent şi greu ar fi fost la discreţia unor forme de viaţă mai agile. Nu ne-ar fi folosit să ne bizuim pe apărarea fizică. Cum am fi putut învinge? Prea greoi pentru a fugi, prea blînzi pentru a lupta, prea cumsecade pentru a vîna în joacă...”

„Cum trăiţi?”

„Plante. Vegetale. Putem mînca aproape orice. Sîntem foarte toleranţi. Toleranţi, eclectici, lipsiţi de prejudecăţi. Trăim şi lăsăm să trăiască. Astfel am dus-o”.

Wubul îl privi pe căpitan.

„Şi de aceea am obiectat atît de violent în problema fierberii mele. Am putut vedea imaginea în mintea dumneavoastră – o parte din mine în congelator, ceva în oală, o bucată pentru pisică...”

„Deci, citeşti în minţi?” spuse căpitanul. „Ce interesant. Altceva? Vreau să spun ce altceva mai poţi face?”

„Puţine lucruri neobişnuite”, spuse wubul, absent, privind cu ochii măriţi prin cameră. „Frumos apartament aveţi aici, căpitane. Îl păstraţi întrutotul îngrijit. Respect formele de viaţă care sînt ordonate. Unele păsări marţiene sînt extrem de ordonate. Aruncă, obiecte din cuiburile lor şi le mătură...”

„Într-adevăr”, dădu din cap aprobator căpitanul. „Dar să ne întoarcem la problemă...”

„Chiar aşa. Vorbeaţi despre a mă mînca. Gustul, mi s-a spus, este bun. Puţin cam uleios, dar fraged. Dar cum ar putea fi stabilit un contact trainic între poporul dumneavoastră şi al meu dacă recurgeţi la asemenea atitudini barbare? Să mă mîncaţi? Mai degrabă ar trebui să-mi puneţi întrebări, despre filozofie, arte...”

Căpitanul se ridică în picioare. „Filozofie. Poate te interesează să afli că vom fi siliţi să căutăm ceva de mîncare, pentru luna viitoare. O nefericită alterare a alimentelor...”

„Ştiu”, încuviinţă wubul. „Dar nu ar fi oare mult mai în acord cu principiile dumneavoastră democratice dacă noi toţi am vota, sau ceva în genul acesta? În definitiv, rolul democraţiei este tocmai de a proteja minoritatea faţă de asemenea abuzuri. Deci, dacă fiecare dintre noi şi-ar da votul...”

Căpitanul păşi spre uşă.

„Îţi lipseşte o doagă”, spuse. Deschise uşa. Îşi deschise gura.

Rămase încremenit, cu gura larg deschisă, cu ochii holbaţi, cu degetele încă pe mînerul uşii.

Wubul îl privi. Ieşi din încăpere, strecurîndu-se prin spatele căpitanului. O luă în josul culoarului, adîncit în gînduri.

*

Încăperea era liniştită.

„Vedeţi deci”, spuse wubul, „avem un mit comun. Minţile dumnea-voastră conţin numeroase simboluri mitice familiare. Iştar, Odiseu...”

Peterson şedea tăcut, privind ţintă în podea. Se foi în scaun.

„Continuă”, spuse el. „Te rog, continuă”.

„Găsesc în Odiseu al vostru o figură comună mitologiei celor mai multe rase conştiente de sine. Aşa cum îl interpretez eu, Odiseu pribegeşte ca un individ conştient de sine însuşi. Aceasta este ideea separării, a separării de familie şi de ţară. Procesul individualizării”.

„Dar Odiseu se reîntoarce acasă”. Peterson privea afară prin hublou, către stele, îndepărtatele stele, arzînd cu intensitate în universul gol. „În cele din urmă se duce acasă”.

„La fel ca cea mai mare parte a creaturilor. Momentul separării este o perioadă temporară, o scurtă zi a sufletului. Începe, se sfîrşeşte. Pribeagul se reîntoarce la ţară şi neam...”

Uşa se deschise. Wubul se opri, întorcîndu-şi capul mare.

Căpitanul Franco intră în încăpere, cu oamenii în urma lui. Aceştia ezitară la uşă.

„Eşti teafăr?” spuse Franco.

„Eu, ce vrei să spui?” zise Peterson surprins. „De ce eu?”

Franco îşi lăsă arma în jos. „Vino aici”, îi spuse lui Peterson. „Ridică-te şi vino aici”.

Era linişte.

„Du-te”, spuse wubul. „N-are importanţă”.

Peterson se ridică în picioare. „Pentru ce?”

„E un ordin”.

Peterson merse către uşă. French îl prinse de braţ.

„Ce se întîmplă?” Peterson se smulse ca să scape. „Ce se petrece cu voi?”

Căpitanul Franco merse către wub. Wubul privea în sus, de acolo de unde stătea, în colţ, rezemat de perete.

„Este interesant”, spuse wubul, „că sînteţi obsedat de ideea de a mă

mînca. Mă întreb de ce...”

„Ridică-te”, spuse Franco,

„Dacă doriţi”. Wubul se înroşi, grohăind. „Aveţi răbdare, e dificil pentru mine”. Stătea gîfîind, în picioare, cu coada atîrnîndu-i în mod ridicol.

„Împuşcă-l acum”, spuse French.

„Pentru Dumnezeu!” exclamă Peterson. Jones se întoarse cu rapiditate, cu ochii întunecaţi de teamă.

„Tu nu l-ai văzut stînd acolo, ca o statuie, cu gura deschisă. Dacă nu am fi coborît, ar mai fi fost încă acolo”.

„Cine? Căpitanul?” Peterson privi uimit în jur. „Dar acum este teafăr”.

Priviră spre wub; acesta stătea în mijlocul încăperii, cu pieptul său mare ridicîndu-se şi coborînd.

„Haide”, spuse Franco. „La o parte din cale”.

Oamenii se traseră deoparte, înspre uşă.

„Sînteţi complet înfricoşaţi, nu-i aşa?” spuse wubul. „V-am făcut eu ceva? Sînt împotriva ideii de rănire. Tot ceea ce am făcut este că am încercat să mă apăr. Aşteptaţi oare de la mine să mă năpustesc cu nerăbdare spre propria-mi moarte? Sînt o fiinţă sensibilă, ca şi voi înşivă Am fost curios să vă văd nava, să învăţ despre voi. I-am sugerat băştinaşului...”

Arma se smuci.

„Vedeţi”, spuse Franco. „M-am gîndit eu”.

Wubul se aşeză jos, gîfîind. Îşi întinse labele, ţinîndu-şi coada lîngă ele.

„E foarte cald”, spuse wubul. „Am înţeles că sîntem aproape de reactoare. Energia atomică. Aţi realizat multe lucruri minunate, cu aceasta – din punct de vedere tehnic. În mod aparent ierarhia dumneavoastră ştiinţifică nu este înzestrată pentru a rezolva moral, etic...”

Franco se întoarse către bărbaţii care se înghesuiau în spatele lui cu ochii holbaţi.

„O voi face. Puteţi privi”.

French dădu aprobator din cap. „Încearcă să loveşti creierul. Nu e bun de mîncat. Nu ţinti pieptul. Dacă se sfărîmă cuşca toracică, va trebui să îndepărtăm ciolanele”.

„Ascultaţi”, spuse Peterson, umezindu-şi buzele. „A făcut ceva? Ce rău a făcut? Vă întreb. Şi oricum, este încă al meu. Nu aveţi dreptul să-l împuşcaţi. Nu vă aparţine”.

Franco îşi înălţa arma.

„Eu ies afară”, spuse Jones, cu chipul palid şi bolnav. „Nu vreau să văd”.

„Şi eu”, spuse French. Bărbaţii se împrăştiară, murmurînd. Peterson

zăbovi lîngă uşă.

„Îmi vorbea despre mituri”, spuse el. „N-ar fi făcut rău nimănui”.

Ieşi afară.

Franco se îndreptă către wub. Wubul privi în sus cu încetineală, înghiţi în sec.

„Un lucru foarte nebunesc”, spuse el. „Îmi pare rău că vreţi să faceţi asta. Era o parabolă, pe care o relata...”

Se opri, uitîndu-se ţintă te armă.

„Puteţi să mă priviţi în ochi şi să o faceţi?” întrebă wubul. „Puteţi face asta?”

Căpitanul privi îndelung în jos. „Te pot privi în ochi”, spuse el. „Acasă la fermă aveam porci pentru îngrăşat, porci murdari pentru cuţit. O pot face”.

Privi ţintă în jos, către wub, în ochii luminoşi, umezi, apăsă pe trăgaci.

*

Gustul era excelent.

Stăteau posaci în jurul mesei, unii dintre ei nemîncînd deloc. Singurul dintre ei care părea să se simtă bine era căpitanul Franco.

„Mai vreţi?” spunea el, privind în jur. „Mai vreţi? Şi puţin vin, poate?”

„Mie nu”, spuse French. „Cred că mă voi întoarce în camera hărţilor”.

„Şi eu”. Jones se ridică în picioare, împingîndu-şi scaunul înapoi. „Ne vedem mai tîrziu”.

Căpitanul îi privi plecînd. Cîţiva dintre ceilalţi se scuzară şi ei.

„Care crezi că e problema?” întrebă căpitanul. Se întoarse către Peterson. Peterson stătea uitîndu-se ţintă în farfurie, la cartofi, la mazăre şi la felia slabă, fragedă, fierbinte, de carne.

Îşi deschise gura. Nu ieşi nici un sunet.

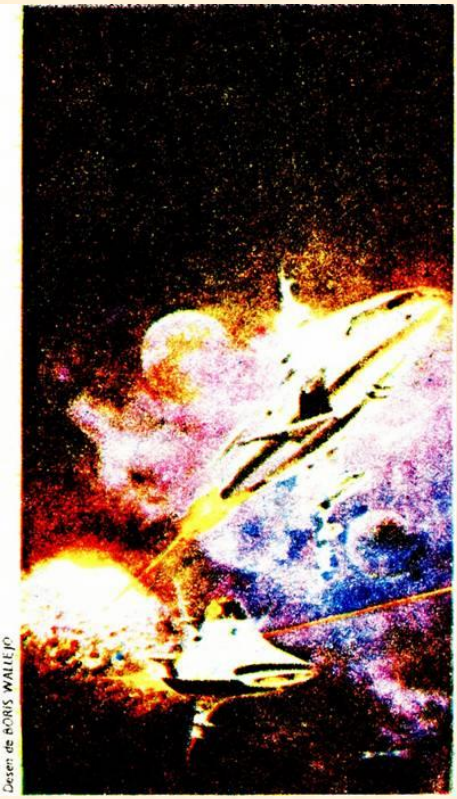

Căpitanul îşi puse mîna pe umărul lui Peterson.

„Acum este doar o chestiune organică”, zise el. „Esenţa vieţii s-a dus”. Mînca, punînd bucata de friptură cu furculiţa, pe pîine.

„Mie însumi îmi place să mănînc. Acesta este unul din cele mai mari lucruri de care o fiinţă vie se poate bucura. Mîncare, odihnă, meditaţie, discutarea problemelor”.

Peterson încuviinţă. Alţi doi bărbaţi se ridicară şi ieşiră afară. Căpitanul bău putină apă şi oftă.

„Bun”, spuse el. „Trebuie să spun că a fost o masă foarte plăcută. Toate cele pe care le auzisem erau întrutotul adevărate. Gustul wubului, foarte plăcut. Dar am fost împiedicat de la aceasta în vremurile trecute”.

Îşi tamponă buzele cu şervetul şi se lăsă pe spate în scaun. Peterson privea deprimat masa.

Căpitanul îl urmări cu atenţie. Se apleca spre el.

„Haide, haide”, spuse el. „Curaj! Hai să discutăm”.

Zîmbi.

„Aşa cum spuneam înainte de a fi fost întrerupt, rolul lui Odiseu în mituri...”

Peterson sări brusc în sus, cu ochii holbaţi.

„Ca să continui”, spuse căpitanul, „Odiseu, aşa cum l-am înţeles eu...”

Traducere: GÂRBACEA RADU